

[Hilmar Baunsgaard.]

bekræftet i dag, for det er jo det, jeg sagde før: man skal huske, at man bør ikke indstille sig på — det tror jeg også statsministeren er enig med mig i — man bør ikke indstille sig på, at sejladsen foregår på den måde, at udgifterne hentes man ét sted og indtægterne et andet sted; det går ikke. Det er jo heller ikke den form for samarbejde, vi normalt praktiserer.

Jeg vil gerne sige, at det radikale venstre har den samme opfattelse i det nye folketing, som vi altid har haft, at ethvert parti, også ethvert oppositionsparti, har et ansvar over for den økonomiske politik. Ethvert parti har et medansvar for at skaffe dækning for de udgifter, man har stemt for. Den indstilling har vi altid haft, den fraviger vi ikke; det er en indstilling, der ofte har ledt til, at et politisk samarbejde er kommet til at foregå med deltagelse fra det radikale venstre. Vi er indstillet på, at det også fortsat skal kunne blive sådan, men det er jo nødvendigt, at man i en ny situation gør sig samarbejdets konditioner ganske klart, og det er det, jeg har tilstræbt med de bemærkninger, jeg her har gjort. Men den principielle og ufravigelige ansvarsfølelse over for den økonomiske udvikling, over for forpligtelsen til at skaffe dækning for udgifter, man har været med til at bevilde, den er, som den altid har været, og kan der bygges på den, så er samarbejdsviljen, som den altid har været.

Niels Westerby: Det høje ting står over for mange store problemer. Vi skulle meget gerne hurtigt have gennemført en skatte-reform, vi skulle gerne have stillet en forsvarlig boligpolitik på benene, vi skulle gerne have en tidssvarende landbrugslovgivning o. s. v. Tingene må naturligvis løses i den rækkefølge, det er muligt for det høje ting at samle sig om opgaverne, og de opgaver, der er mest påtrængende, må selvfølgelig løses først.

Liberal centrum har under valgkampen og i lang tid forud for denne og også efter valget gjort klart, at det vigtigste problem, vi i øjeblikket står over for, er indkomstpolitikken. Vi ved jo alle, at vi ofte har oplevet en indkomstexplosion her i landet, hvor de forskellige befolkningsgrupper har bevillet hinanden større indkomster, og at

følgen har været stigende priser, ja, næsten inflation, valutatab, høj rente, kreditstramning og alle de mange andre ondt, vi kender. For den enkelte borger har det heller ikke været morsomt. Det har ikke været morsomt først at glæde sig over en indtægtsstigning for derefter at opleve, at stigende priser og højere skatter sluger næsten hele den indtægtsstigning, man har haft. Derfor er det vigtigt, at vi i det høje ting tager os sammen for at prøve på at undgå, at vi på ny skal opleve en indkomstexplosion. Jeg vil gerne have lov til at præcisere, at for liberalt centrum er det ikke et spørgsmål om en enkelt befolkningsgruppe, det er spørgsmålet om hele befolkningen, alle befolkningsgrupper, lønmodtagere såvel som selvstændige erhvervsdrivende og alle andre, som vi retter vor opmærksomhed imod i denne forbindelse. Det afgørende synspunkt må være det, at indkomsterne og stigningen i indkomsterne må holde trit med stigningen i produktionen. Hvis det går herudover, så får vi prisstigninger og skattestigning og alt det, vi så godt kender. For at undgå, at vi kommer ud i en sådan misere, er det så vigtigt, at alle folketingets partier kender deres ansvar, og naturligvis også at regeringen gør det.

Jeg lagde mærke til forud for valget, at statsministeren havde stor tillid til den ansvarsfølelse, som de forskellige befolkningsgruppers organisationer ville lægge for dagen. Jeg håber, statsministeren har ret i sin vurdering, men jeg har min tvivl. Vi har jo mange gange her efter krigen netop oplevet, at de forskellige organisationer, repræsenterende bogstavelig talt alle befolkningsgrupper, ikke har kunnet leve op til et sådant ansvar. Vi har her en erfaring, som taler sit hårde sprog til os om, at det er ikke nok at være blind tillid, men at der også må vises handling og ansvarsfølelse fra såvel regeringens som folketingets side.

Jeg har også mærket mig, at man både fra venstres og det konservative folkepartis side har forsøgt at kaste hele denne byrde over på regeringen. Man har hele tiden nøjedes med at spørge: hvad vil regeringen, men man har aldrig rigtig turdet tilkendegive noget om, hvad man selv vil. Vi mener, at det fra folketingets side og fra så stort et flertals side som overhovedet muligt bør